

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/28621 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Middelburg, van 3 maart 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 september 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 21 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 maart 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 maart 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2008, waar de vreemdeling, in persoon en bijgestaan door mr. A.J. Eertink, advocaat te 's-Gravenhage, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als tweede en derde grief is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling - zakelijk en samengevat weergegeven - dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, aangezien hij nimmer een asielaanvraag heeft ingediend hij niet valt onder de doelgroep van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud), neergelegd in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 2007/11 (Stc. 2007, 111; hierna: de Regeling). Hij betoogt hiertoe dat, in het licht van het door artikel 1 van de Grondwet gewaarborgde gelijkheidsbeginsel, geen relevant onderscheid valt te maken tussen hem en vreemdelingen die, anders dan hij, vóór 1 april 2001 wel om toelating als vluchteling hebben verzocht en dat hem op die enkele grond geen verblijfsvergunning kan worden onthouden. De rechtbank is ten onrechte voorbij gegaan aan dit betoog, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht doet de rechtbank uitspraak op grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het

Door slechts te overwegen dat, aangezien de vreemdeling nimmer een asielaanvraag heeft ingediend, hij niet onder de doelgroep van de Regeling valt, is de rechtbank niet ingegaan op de in de eerste grief bedoelde beroepsgrond. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling ten aanzien van het door de vreemdeling tegen het besluit van 21 juni 2007 ingestelde beroep, voor zover daarop na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist, als volgt.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat in het licht van het door artikel 1 van de Grondwet gewaarborgde gelijkheidsbeginsel, geen relevant onderscheid valt te maken tussen hem en vreemdelingen die, anders dan hij, vóór 1 april 2001 wel om toelating als vluchteling hebben verzocht en dat hem op die enkele grond geen verblijfsvergunning kan worden onthouden.

2.4.1. Het Koninkrijk der Nederlanden is verschillende internationale verplichtingen aangegaan, onder meer door toetreding tot het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76; hierna: het Vluchtelingenverdrag) en verschillende mensenrechtenverdragen, zoals het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (Trb. 1951, 154), die in het bijzonder zien op de vraag of bescherming moet worden geboden aan vreemdelingen die op asielgerelateerde gronden hier te lande verblijf beogen. Dit heeft er mede toe geleid dat in de Vw 2000 een strikte scheiding wordt gemaakt tussen asiel- en reguliere procedures, niet alleen wat betreft de wijze waarop een verblijfsvergunning kan worden verkregen, maar ook ten aanzien van de aanspraken die aan een verleende vergunning zijn verbonden en de rechtsbeschermingsmogelijkheden. Daarnaast hebben deze internationale verplichtingen ertoe geleid dat de Nederlandse overheid ten aanzien van vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend andere verantwoordelijkheden heeft aangenomen dan voor vreemdelingen die dat niet hebben gedaan. Zo heeft zij, onder meer reeds met de Regeling opvang asielzoekers (Stc. 1987, 75), erkend dat de opvang van vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend een taak van de overheid is. Deze overheidstaak is inmiddels ook in het verband van de Europese Unie erkend (Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten). Een dergelijke verplichting bestaat niet ten aanzien van vreemdelingen die geen asielaanvraag hebben ingediend.

Zoals de staatssecretaris ter zitting heeft uiteengezet, zijn er in de loop van de afgelopen jaren als gevolg van de lange duur van de procedures van vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend onder de Vreemdelingenwet (oud) diverse problemen ontstaan die samenhangen met de (nood)opvang en het verblijf van die vreemdelingen, en was de druk, zowel in het parlement, als daarbuiten, om in ieder geval met betrekking tot de problemen van die groep tot een regeling te komen, groot, hetgeen

uiteindelijk heeft geleid tot de Regeling.

Omdat derhalve sprake is van een onderscheid in de verantwoordelijkheden die de overheid heeft voor vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend en vreemdelingen die dat niet hebben gedaan en daarnaast ten aanzien van vreemdelingen behorend tot die eerste groep, die een asielaanvraag hadden ingediend onder de Vreemdelingenwet (oud), problemen waren ontstaan waarvoor een oplossing moest worden gezocht, kan de vreemdeling niet worden gevolgd in zijn betoog dat geen sprake is van een relevant onderscheid tussen hem en vreemdelingen die, anders dan hij, vóór 1 april 2001 wel om toelating als vluchteling hebben verzocht. De beroepsgrond faalt dan ook.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 3 maart 2008 in zaak nr. 07/28621;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 216,00 (zegge: tweehonderdzesstien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

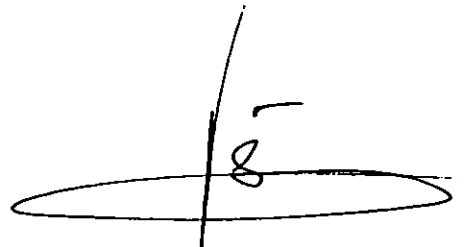
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 november 2008

284-473.

Verzonden: 10 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 07/28621
V

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. M.J. Mons,
advocaat te 's Gravenhage,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M.A. Hansen,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Eiser heeft op 16 juli 2007 beroep ingesteld tegen verweerders op bezwaar genomen besluit van 21 juni 2007 (het bestreden besluit), inzake het weigeren van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 18 januari 2008. Eiser is niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Ter zitting is het onderzoek in de zaak gesloten.

II. Overwegingen

1. Onder verweerder wordt tevens verstaan de Minister van Justitie en/of de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

2. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, in samenhang met artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), is verweerder bevoegd een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder een door hem vast te stellen beperking ("conform beschikking Staatssecretaris"), niet zijnde een beperking, zoals genoemd in het eerste lid van artikel 3.4 van het Vb 2000 en mits er geen sprake is van een asielerelateerd beoogd verblijfsdoel (discretionaire bevoegdheid).

Op 14 januari 2003 zijn door verweerder toezeggingen gedaan om in schrijvende gevallen gebruik te maken van bedoelde discretionaire bevoegdheid. Bij brief van 21 februari 2007

aan de Tweede Kamer (TK 2006-2007, 19 637, nr. 1131) heeft verweerder de in dat verband te hanteren criteria toegelicht.

3. Eiser is geboren op _____ en heeft de Turkse nationaliteit. Hij verblijft naar eigen zeggen sinds 1991 in Nederland, maar hij is nimmer tot Nederland toegelaten. Eiser heeft in 1998 en 1999 zonder succes een beroep gedaan op het toenmalige witte-illegalenbeleid. Verder is zijn aanvraag van 17 december 2001 om verlening van verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in verband met medische behandeling afgewezen.

4. Op 29 september 2003 heeft eiser, onder verwijzing naar de hiervoor bedoelde toezeggingen van verweerder van 14 januari 2003, verzocht hem een verblijfsvergunning te verlenen (14-1 brief). Bij brief van 6 november 2003, verzonden 13 november 2003, heeft verweerder eiser hierop meegedeeld geen ruimte aanwezig te achten om de zaak opnieuw te beoordelen. Hiertegen heeft eiser vervolgens bij brief van 14 december 2003 bezwaar gemaakt.

Daarnaast heeft eiser op 29 september 2003 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als verblijfsdoel "conform beschikking Staatssecretaris". Deze aanvraag heeft verweerder bij besluit van 3 september 2004 afgewezen en daartegen heeft eiser op 17 september 2004 bezwaar gemaakt.

Eiser is op 16 januari 2006 op beide bezwaren gehoord. Bij het thans bestreden besluit van 21 juni 2007 heeft verweerder beide bezwaren ongegrond verklaard.

5. De rechtbank is van oordeel dat eisers 14-1 brief is aan te merken als aanvraag in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en dat verweerders reactie hierop van 6 november 2003 is aan te merken als een besluit in de zin van dat artikel. De rechtbank stelt voorts vast dat eisers bezwaarschrift van 14 december 2003 niet is ingediend binnen de in artikel 69 van de Vw 2000 genoemde termijn van vier weken na de bekendmaking van verweerders besluit. Verweerders gemachtigde heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat verweerder deze termijnoverschrijding niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken. De rechtbank zal een en ander echter passeren, nu een reëel belang ontbreekt bij een beoordeling op dit punt. Beide aanvragen van 29 september 2003 hebben namelijk betrekking op hetzelfde, op artikel 3.4, derde lid van het Vb 2000 gegronde verblijfsdoel, namelijk verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard, en de daaraan in beide gevallen ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden zijn dezelfde.

6. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit – onder verwijzing naar de brief van de Minister van Justitie van 21 februari 2007 – op het standpunt dat niet gebleken is van (zeer) bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan aan eiser een verblijfsvergunning dient te worden verleend. In dit verband heeft verweerder verwezen naar de eerdere beslissingen ten aanzien van eiser in het kader van het witte illegalenbeleid en de Tijdelijke wet illegalenregeling (TWR) en het oordeel van de rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 25 april 2001 dat de situatie van eiser, ondanks zijn langdurige verblijfsduur en de gestelde integratie, niet als schrijnend kan worden aangemerkt.

Ook thans stelt verweerder dat het langdurig verblijf van eiser in Nederland en diens integratie in de Nederlandse samenleving als zodanig onvoldoende bijzonder is om te leiden tot verblijfsaanvaarding. Dat eiser ervoor heeft gekozen in Nederland te blijven, komt voor rekening en risico van eiser zelf.

Ten aanzien van de medische klachten verwijst verweerder naar adviezen van Bureau Medische Advisering (BMA) van 17 augustus 2004 en 17 januari 2006 waaruit blijkt dat eisers medische behandeling ook in Turkije mogelijk is. Eiser wordt door BMA in staat

geacht om met gangbare vervoermiddelen te reizen. Volgens verweerder is niet gebleken dat eisers medische situatie sindsdien is gewijzigd.

De door eiser gestelde onmogelijkheid om als Koerd en ex-lid van de terug te keren naar Turkije kan volgens verweerder uitsluitend worden beoordeeld in het kader van een asielaanvraag.

Volgens verweerder is verder niet aannemelijk dat eiser de Turkse samenleving zozeer is ontwend dat naar dat land in redelijkheid niet kan worden verlangd. Eiser heeft van zijn geboorte tot zijn veertigste levensjaar in Turkije verbleven. Op grond hiervan en gelet op eisers leeftijd wordt hij dan ook in staat geacht om zich in Turkije zelfstandig te handhaven. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden waaruit blijkt dat dit voor eiser niet (meer) mogelijk zou zijn. Eisers echtgenote en zijn vijf kinderen wonen in Turkije.

7. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder in zowel de onderhavige aanvragen als de aanvraag van 17 december 2001 gelijktijdig op bezwaar had moeten beslissen, nu uit de brief van verweerder van 21 februari 2007 aan de Tweede Kamer blijkt dat medische omstandigheden van belang zijn bij de beoordeling van de schrijnendheid van eisers situatie. Gelet op dit toetsingskader had eiser nader dienen te worden gehoord. Voorts kon volgens eiser, gezien dit recente toetsingskader, ter onderbouwing van het bestreden besluit niet worden verwezen naar de beoordeling in het kader van de TWIR. Eiser meent dat verweerder niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe in eisers geval de perioden van (quasi-)rechtmatig verblijf zijn gewogen en is onvoldoende gewicht toegekend aan eisers medische omstandigheden. Daarnaast volgt naar de mening van eiser uit een consistente invulling van het begrip klemmende redenen van humanitaire aard dat de pardonregeling ook van inhoudelijke betekenis hoort te zijn in zijn situatie, ook al heeft hij nimmer een asielaanvraag ingediend.

8. De rechtbank overweegt dienaangaande dat verweerder bij het nemen van het thans bestreden besluit niet tevens de beslissing op het bezwaar inzake verblijf in verband met medische behandeling heeft hoeven betrekken, nu eisers medische omstandigheden bij de beoordeling in het kader van de onderhavige aanvragen kunnen worden betrokken, zonder dat wordt voldaan aan de specifiek voor het verblijfsdoel 'medische behandeling' geldende voorwaarden.

9. Uit de discretionaire aard van verweerders bevoegdheid volgt dat verweerder beschikt over een ruime beleidsvrijheid. De invulling daarvan dient terughoudend te worden getoetst.

10. Uit verweerders brief van 21 februari 2007 aan de Tweede Kamer blijkt dat een minimale verblijfsduur (5 jaar) van belang is, maar zeker niet automatisch tot verblijfsaanspraken leidt. Verder dient er sprake te zijn een combinatie van factoren die leiden tot bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard.

11. De verwijzing in het bestreden besluit naar het in rechte vaststaande oordeel omtrent eisers verblijfsaanspraken in het kader van de TWIR maakt duidelijk dat eisers omstandigheden, waaronder de duur van zijn verblijf in Nederland, destijds niet als schrijnend werden aangemerkt. Op eiser rustte vervolgens de plicht Nederland te verlaten. Verweerder heeft hieraan betekenis mogen hechten bij de beoordeling van de vraag welk gewicht vervolgens toekomt aan het latere rechtmatig verblijf van eiser in afwachting van latere aanvragen, door te stellen dat eisers keuze om in Nederland te blijven voor zijn rekening komt en dat eiser hieraan als zodanig geen rechten kan ontlenen.

12. Los van de gestelde duur van het verblijf en de daarmee samenhangende worteling in de Nederlandse samenleving heeft eiser zich hoofdzakelijk beroepen op zijn medische

gesteldheid. Deze is beoordeeld door BMA. In het rapport van 17 januari 2006 meldt BMA na het inwinnen van informatie van eisers artsen dat eiser blijvend wordt behandeld met medicatie tegen asthma. Verder wordt een verwijzing naar een psycholoog overwogen. Bedoelde medische behandeling is volgens BMA ook in Turkije mogelijk en eiser is medisch gezien in staat om naar Turkije af te reizen. Door eiser zijn geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden getwijfeld aan de beoordeling van eisers medische situatie. Verweerder heeft zich bij het bestreden besluit dan ook kunnen baseren op dit deskundigenoordeel. Voor wat betreft het gewicht dat verweerder heeft willen toekennen aan de medische omstandigheden, heeft verweerder een ruime beleidsvrijheid. Uit verweerders brief van 21 februari 2007 blijkt dat in het kader van 14-1 verzoeken met name rekening wordt gehouden met ernstige medische problemen, waardoor de vreemdeling niet zonder medische overdracht of begeleiding het land kan verlaten en het vetrek uit Nederland dientengevolge zeer moeilijk is te realiseren. Gelet op de informatie van BMA heeft verweerder een dergelijke situatie in dit geval niet hoeven aannemen.

13. Aangezien eiser nimmer een asielaanvraag heeft ingediend, valt hij niet onder de doelgroep van de pardonregeling.

14. Nu eiser op 16 januari 2006 op zijn bezwaren is gehoord en hij nadien geen aanvullende feiten of omstandigheden naar voren heeft gebracht, was er voor verweerder geen reden om hem nader te horen.

15. Alles overziend kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gezegd dat verweerder in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid niet in redelijkheid tot de gemaakte belangenafweging heeft kunnen komen.

16. Het beroep is derhalve ongegrond.

17. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

COPIE CO
 griffier van de re
 Bestuursrecht.

III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep ongegrond.

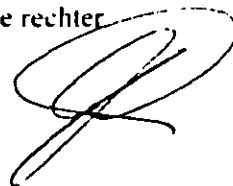
Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op 03 MRT 2008
 door mr. J.F.I. Sinack, rechter, in tegenwoordigheid van mr. H.M.J. Slabbekoorn, griffier.

De griffier

Afschrift verzonden op: 03 MRT 2008

De rechter

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

VERMEIJ & MONS ADVOCATEN		RAAD VAN STATE	
		28 MRT 2008	
		17	
BEHANDELD: DO:		PAR:	

MR M.J. MONS
MR A.A. VERMEIJ
ADVOCATEN EN PROCUREURS
STATIONSWEG 137, 2515 EM DEN HAAG
TELEFOON 00 31 (0)70-3805732
FAX 00 31 (0)70-3803597
E-POST info@vermeijmonsadvocaten.nl
INTERNET www.vermeijmonsadvocaten.nl

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtpraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Den Haag, 28 maart 2008

verzending: 1. per fax 070-3651380 (enkelvoud)
2. per post (tweevoud)

Betreft: / Staatssecr. v. Justitie
mijn kenmerk: 20090095
uw kenmerk: nieuw hoger beroep

Geeft eerbiedig te kennen:

hierna te noemen: appellant, wonende aan de , geboren op , van Turkse nationaliteit, die voor deze zaak domicilie kiest aan het kantooradres van zijn gemachtigde, mr M.J. Mons, advocaat en procureur, kantoorhoudend aan de Stationsweg 137, 2515 EM 's-Gravenhage, die, naar de gemachtigde hierbij verklaart, door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de hierbij als bijlage 1 in afschrift overgelegde uitspraak van de rechtbank Den Haag, z.p. Middelburg van 3 maart 2008 met registratienummer 07/20261 en hij voert tegen die uitspraak de volgende, voor zoveel nodig in onderling verband en samenhang te lezen grieven aan:

Grief I.

Onder punt 13 overweegt de rechtbank:

"Aangezien eiser nimmer een asielaanvraag heeft ingediend, valt hij niet onder de doelgroep van de pardonregeling."

Daarmee gaat de rechtbank niet in op het gehouden betoog terzake, terwijl niet gezegd kan worden dat dit betoog gekwalificeerd kan worden als vallend onder de rubriek 'een rechter hoeft niet aan al hetgeen is aangevoerd uitdrukkelijke overwegingen te wijden'. In de uitspraak wordt aldus niet ingegaan op een wezenlijk betoog van appelland als eiser, zulks ten onrechte.

Toelichting

In het aanvullend beroepschrift d.d. 27 juli 2007 staat onder punt 6 het volgende te lezen:

"Aan het overheidsbeleid mag de eis worden gesteld van consistentie. Daaruit volgt naar het inzicht van eiser dat er een beetje een systeem behoort te zitten in de

invulling die verweerder geeft aan het begrip klemmende redenen van humanitaire aard. Dat betekent zijns inziens ook dat het inhoudelijk substraat van datgene wat uit de pardonregeling blijkt van belang is bij de beoordeling van wat feitelijk ook in de zaak van eiser aan de orde is. Dat inhoudelijk substraat ziet eiser als volgt. Een onafgebroken (feitelijk) verblijf sinds een datum gelegen voor 1 april 2001 wordt bij het ontbreken van contra-indicaties aangemerkt als voldoende om voor verblijf in aanmerking te komen. Dat in het kader van de pardonregeling de eis wordt gesteld van het aangevraagd hebben van toelating als vluchteling (dus: vóór 1 april 2001) kan eiser niet zien als een rechtsgeldige grondslag voor het maken van het drastische onderscheid dat bestaat uit wel (aan bedoelde vreemdelingen) of niet (zoals dan volgens verweerder kennelijk voor eiser geldt) toestaan van verblijf. In juridische zin kan, ook vanwege het gelijkheidsbeginsel (als o.a. gewaarborgd door art. 1 van de Grondwet) immers nooit een rechtens relevant verschil geconstrueerd worden tussen iemand die ergens om heeft gevraagd waarop geen recht bestond en iemand die daarom (bijvoorbeeld, juist om die reden) niet vroeg."

In de uitspraak heeft de rechtbank bij de weergave van het standpunt van appellant als eiser het aangevoerde als volgt verwoord:

"Daarnaast volgt naar de mening van eiser uit een consistente invulling van het begrip klemmende redenen van humanitaire aard dat de pardonregeling ook van inhoudelijke betekenis hoort te zijn in zijn situatie, ook al heeft hij nimmer een asielaanvraag ingediend."

Daaruit blijkt reeds dat volstrekt in confesso is dat eiser nimmer een asielaanvraag indiende en dat hij desondanks van mening is dat, om de aangegeven redenen, daardoor niet gezegd kan worden dat voorbijgegaan kan worden aan de concrete invulling die verweerder blijkens de pardonregeling (WBV 2007/11) aan de discretionaire bevoegdheid gaf. Het aldus afdoen van een beroep op het consistentiebeginsel, het gelijkheidsbeginsel, art. 1 van de Grondwet en het betoog dat het ingediend hebben van een aanvraag die vervolgens werd afgewezen omdat de aanvrager volgens de overheid niet aan de voorwaarden voor het gevraagde voldeed in juridische zin geen relevant onderscheid oplevert, komt in strijd met de motiveringseis.

Grief II

Ten onrechte overweegt de Rechtbank onder punt 14 van de uitspraak:

"Nu eiser op 16 januari 2006 op zijn bezwaren is gehoord en hij nadien geen aanvullende feiten of omstandigheden naar voren heeft gebracht, was er voor verweerder geen reden om hem nader te horen."

Toelichting

Nu verweerder eerst per brief van 21 februari 2007 (vanwege uitspraken van uw Raad van 21 december 2006) tot een explicitering van het beleid is gekomen, kan het gehoor van 16 januari 2006 niet aan de hand daarvan hebben plaatsgevonden. Een hoorzitting dient ertoe te komen tot vaststelling van, in het licht van het toetsingskader, relevante feiten en om de rechtzoekende de gelegenheid te bieden tot het bepleiten van diens belangen in het licht van, zo dat bestaat, een toetsingskader. Nu bedoeld raamwerk eerst sinds 21 februari 2007 (kenbaar voor de rechtzoekende) bestaat, diende de gelegenheid geboden te worden tot nadere toelichting op een hoorzitting.

Grief III

Ten onrechte overweegt de Rechtbank onder punt 15 van de uitspraak:

"Alles overziend kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gezegd dat verweerder in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid niet in redelijkheid tot de gemaakte belangenafweging heeft kunnen komen."

Toelichting.

Appellant verwijst naar de toelichting op grief I. De pardonregeling

die vóór 1 april 2001 een aanvraag toelating als vluchteling indiende en na afwijzing van die aanvraag Nederland niet heeft verlaten, krijgt (ambtshalve) een reguliere verblijfsvergunning m.i.v. 15 juni 2007. Gegeven het betoog van appellant m.b.t. het (volgens hem) ontbreken van juridische relevantie waar het betreft het ingediend hebben van een vervolgens afwezen aanvraag tot toelating vluchteling, kan de beschikking t.a.v. appellant de redelijkheidstoets niet doorstaan. Zijn banden met en aangewezenheid op Nederland zijn immers veel langduriger en intensiever dan die van de vreemdeling die slechts kan bogen op een feitelijk verblijf dat dateert van vóór 1 april 2001.

Op grond van het bovenstaande vraagt appellant om het hoger beroep gegrond te verklaren met verdere beslissingen als Uw Raad, in goede justitie oordelend, zal vermenen te behoren, waartoe naar het inzicht van appellant zou behoren een veroordeling van verweerder in de kosten van beide instanties met bepaling dat verweerder de griffierechten van beide instanties aan hem zal vergoeden.

gemachtigde

